

Bir *KOMİSER CEMAL* polisiyesi

KU YU



Polisiye Öykü

Yasin Yıldız

KUYU

Bir Komiser Cemal polisiyesi



Yasin'in Kalemî Yayınları
yasininkalemî.blog

KUYU

Yasin Yıldız

“Bir Komiser Cemal Polisiyesi”

Yasin'in Kalemı Yayınları – 2

Yayın Sorumlusu: *Yasin Yıldız*

Dizi Editörü: *Yasin Yıldız*

Yayıma Hazırlayan: *Yasin Yıldız*

Düzeltili: *Yasin Yıldız*

Kapak Tasarımı: *Yasin Yıldız*

Kapak İllüstrasyonu: *Yasin Yıldız*

Sayfa Düzeni ve Yayıma Hazırlık: *Yasin Yıldız*

Nisan 2019, Adıyaman

© Yasin Yıldız, 2018

Bu eserin tüm hakları Yasin Yıldız'a aittir.
Yazarın yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yasin'in Kalemı Yayınları

Web: <https://yasininkalemi.blog>

E-posta: dryasinyildiz@gmail.com

Twitter: <https://twitter.com/dryasinyildiz>

Facebook: <https://www.facebook.com/dryasinyildiz>

Yazar Hakkında

Yasin YILDIZ

Eskişehir doğumludur. Eskişehir, Düzce, İstanbul, Yalova ve Hakkari illerinin ardından şimdilerde Adıyaman ili sınırları içerisinde yaşam serüvenine devam etmektedir.

Mesleği hekimlik olsa da, polisiye ve bilimkurguya dair külliyatın içerisinde kaybolmaya hevesli, henüz yolun başında olan bir Asimov hayranı olup hemen her konuda ama daha çok bilimkurgu türünde öyküler yazmakla meşguldür.

Öykülerini <https://yasininkalemi.blog> adresine parkeder, hergün tozlarını alır ve gelen geçen herkese onları gösterip beğendirmeye çabalar.

I

Komiser Cemal, yardımcısı Tefvik ile sokağa girdiğinde, gün çoktan aydınlanmıştı. Sokağın sonundaki kalabalık, olay mahalini tarif için başka bir şeye mahal bırakmıyordu. Sigarasından bir fırt daha alan Cemal Komiser, kalabalığı yarıp hepsinin pür dikkat izlediği yöne doğru baktı. Dört bir yanına sarı şeritler çekilen bu kaldırım köşesi, tam ortasındaki büyük deliği gizleyememişti. Meraklı kalabalığı uzaklaştırmaya çalışan polis memurlarından bir takım bilgiler alan Tefvik, koşar adımlarla komiserine yaklaştı: "Amirim! Maktül, sabah dükkanını açan bakkal tarafından bulunmuş. Kuyudaki adama epeyce bir seslenmiş ama hiç yanıt alamamış. O da ambulansı ve polisi aramış."

"Etrafta başka kimseler yok muymuş?"

"Hayır abi, ee, pardon hayır amirim. Sabahın bu

saatlerinde pek geçen olmazmış bu sokaktan. Emekli sokağıymış burası."

"O ne demek be?"

"Sokakta ekseri emekliler yaşarmış. Yaşları epey geçkin kişilermiş, haliyle de sabah işe falan giden pek olmazmış."

Cemal öne doğru eğilip kuyuya baktı. Gün ışıdığından, tüm detaylar seçilebiliyordu. , bilemedin  buçuk metre kadar vardı kuyunun derinliği. Kuyunun dibinde, başı duvara yaslanmış, boynu bir garip duran, kanlar içerisinde geç bir erkek cesedi vardı. Tefik devam etti: "Gelen sağlık ekipleri şahsın öldüğünü belirlemiş. Cesedin çıkarılması için Savcı Bey bekleniyormuş."

"Kamera falan var mıymış etrafta? Dükkan dedin, bakkal dedin. Bakmışlar mı?"

"Yokmuş amirim. Bir tane bakkal var ufak, köşede.

Orada da kamera falan hakgetire, parmaklık bile yokmuş."

"Gel o halde, tanıklarla bir konuşalım."

"Tanık bir tane var amirim, o da bakkal."

Cemal bir yandan konuşmasına devam ederken, Tefvik ile birlikte bakkal dükkanına girdiler. İçeride, kasada oturan altmışlı yaşlarda, hafif göbekli, saçları seyrek adamın karşısına dikildiler. "Bakkal! Ne gördün bir de bize anlat bakalım."

Yerinden kalkmadı adam, belki de kalkamadı. Yaşına göre hayli ihtiyar görünüyordu. Olduğu yerden hafifçe öne doğruldu, titrete bir sesle: "Sabahtan beri kaç kişiye anlattım. Daha kaç kez daha anlatacağım? Tansiyonum zıpladı zaten!" Bir iki adım geri attı Tefvik. Cemal ise aksine öne atıldı: "İsmin ne amca?"

Yine güreleyecek sanmıştı amirini Tefvik. Genelde böyle yapardı. İşi yokuşa süren biri ya da bir şey

olduğunda hemen yükselirdi. Ama bu kez böyle olmamıştı, şaşırıldı Tevfik. Keza adam da şaşırmış olmalıydı ki cevap dahi veremedi.

"Duymadın mı beni babalık? İsmi sordum."

"Mah-mut," dedi adam, kekeleyerek. "Mahmut Bakkal derler bana. Yıllardır bu bakkalı işletirim. Sakin bir yaşantımız vardır bizim, hırsızlık dahi olmaz buralarda. Böyle şeylere alışık değilizdir biz."

"Siz kimsiniz?"

"Gökmeydan Sokak sakinleriyiz. Derneğimiz bile var, bakın sokağın başındadır tabelası. İnanmazsanız gidin bakın."

"Bırak şimdi derneği merneği amca. Sabah ne oldu, ne gördün onu anlat sen!"

Az evvelki sakin ve sevecen ses tonu gitmiş, o bilindik hiddetli Cemal Komiser konuşması gelmişti. Giderek sinirlendiği her halinden belli oluyordu. Zaten

daha sabah çayını bile içmemişti. Neyse ki Bakkal Mahmut söze girdi: "Sabah erkenden dükkanı açmak için geldim. Her zamanki gibi işte. Tam köşeyi döndüm, bir de ne göreyim? Kaldırımdaki kanalizasyon kuyusunun kapağı yerinde yoktu! Az kalsın o karanlıkta içine düşecektim. Düşünsenize, bu halimle bir taraflarımı kırdığımı. Sittin sene iyileşmezdi de. Hem tansiyonum da var benim!"

"Kuyuya gel amca, boşver şimdi tansiyonu!"

"Ne demek boşver? Bana bir şey olursa kedilerim ne yapar?"

"Amcaaaa, ne ara kedilere geldik yahu? Tevfik, bir su ver şuradan!"

Tevfik'te hiç hareket yoktu. Cemal bu sefer daha bir gür sesle döndü Tevfik'e: "Tevfik! Burada mısınız? Bir su ver hemen!"

"Pardon amirim, dalmışım özür dilerim."

Bir yandan su şişesini uzatırken, bir yandan da özür üstüne özür diliyordu Tefvik. Terlemiş, kıpkırmızı kesilmişti.

"Bunu sonra konuşacağız Tefvik! Bak kaç saattir buradayız, daha mevzuya giremedik, yok böyle bir şey!"

Ortam gerilince bakkal da ayağa kalktı. Ellerini iki yana açarak konuşmaya başladı: "Amirim sinirlenmeyin. Anlatıyorum, tamam," dedi ve konuşmasını sürdürdü: "Dengemi güçlükle sağladım. Yanından geçip gidecekken bir karartı dikkatimi çekti. Eğilip bakınca bir de ne göreyim? Kuyunun içinde ibir şey vardı! Korktum ilkin, ya köpekse dedim. Çok korkarım ben köpeklerden, kedilerim de korkar."

"Devam et amca, geçelim kedileri."

"Seslendim, ses gelmedi. Köpek olsa havlardı. Cesaretimi topladım. Telefonun feneri ile kuyuya baktım, aman Allah'ım! Kuyuda biri vardı! Bağırırım çağırırım"

ama yanıt vermedi. Hiç ses yoktu. Ne yapacağımı bilemedim."

Tevfik söze girdi: "Amca sen bağıncı başka gelen olmadı mı?"

"Birkaç evin ışığı yandı ama hemen ardından söndü. Bu sokağın sakinleri ihtiyardır, öyle her şeyi duymaz, duysa da ilgilenmezler. Niğmet Nine dışında."

"Niğmet Nine kim?" diye sordu Cemal.

"Bu sokağın meraklısıdır, ama ilginçtir o bile çıkıp bakmadı balkonundan."

"Sonra ne oldu? Devam, devam Mahmut Bey."

Tekrar sandalyesine oturdu bakkal. Derin bir nefes aldı, kaldığı yeden devam etti: "Çaresiz ne yapacağımı bilemez haldeyken, Hulusi Bey geldi. Bana baktı, kuyuya baktı. 'Polisi ve ambulansı ara' dedi ve gitti. Ben de aradım."

Başına geleceklere anlamışçasına atıldı Tefvik:
"Hulusi Bey mi? Hani başka kimse yoktu? Öyle demişsin
polislere. Amirim valla öyle dediler."

Yine kızarmıştı Tefvik. Diğeri neyse de, bu
hatasının cezasını muhakkak keserdi amiri.

"Ülen Tefvik, ben sana ne diyeyim Tefvik! Akli bir
kariş havada Tefvik!"

"Amirim vallaha öyle dedi polis memurları. Tek
tanık bakkal dediler."

"Öyle dediler ile kalmayalım diye tekrar tekrar
soruyoruz ya Tefvik," dedi Cemal Komiser sakın bir ses
tonuyla. Ardından çabuk bir hareketle bakkala doğru
döndü: "Babalık, bunu neden daha önce söylemedin? Sen
bizi oyalıyor musun?"

"Ben ne bileyim amirim? Hem ben ne yaşadım,
nelere şahit oldum bu yaşımda, bu hasta halimle. Siz
bana neler diyorsunuz? Ben sabah ne yediğimi zor

hatırlıyorum. Benim vitaminim de eksikmiş. B12 mi 13 mü ne dediler, iğnesini oluyorum her ay."

"Kim bu Hulusi?" diye sordu Cemal.

İçerideki tüm hava, kapıdan bir hışımla giren genç bir kız ile dağıldı bir anda.

"İki ekmek alabilir miyim abi?"

Kızı görünce Tevfik yine kendinden geçmişti: "Tabii hanımefendi, buyurun," dedi.

Hep böyleydi Tevfik. Otuzuna merdiven dayamış, umutsuz bir bekardı. Ortamda bir dişi olmayagörsün, en kibar halini takınıp şekilden şekile girerdi. Bu romantik sahne, komiserin hiddetli sesi ile sona eriverdi: "Dur bir ablacım, bak iş yapıyoruz şurada. Bugün de başka yerden al ekmeğini!"

Neye uğradığını şaşırmişti genç kız. Donakaldı, çekti gitti geldiği rüzgarla.

"Amirim niye ekmeğimize mani oluyorsunuz? Sattığımız, günde yarım kasa ekmek zaten!" diye söylendi Bakkal Mahmut.

"Bırak sen de babalık, sen anlat hele, sonra hesaplaşırız merak etme," dedi Cemal Komiser. Bu güvencenin üzerine devam etti bakkal: "Hulusi Bey buranın eskilerindedir, emekli bankacıdır, benim de dükkan sahibimdir. Eşi Ayten Hanım yıllar önce vefat etti. Hulusi Bey de yalnız başına hayatına devam ediyor."

"Başka kimi kimsesi yok mu bu adamın? Çoluğu çocuğu?"

"Var var, bir kızı var, hiç ana-babasına çekmemiş hayırsız. Ayda yılda bir uğrar, o da babasını soyup soğana çevirmeye. Parası bitmese, hiç gelmez ya. Bak yine çıktı tansiyonum!"

"Bi dur amca, yani tansiyonun dursun durduğu yerde, sen devam et."

"Varlıklı bir adam Hulusi Bey, yani eskiden öyleydi. Çok evi-dükkanı vardı, bu dükkan gibi. Ama gel gör ki yüzü gülmedi hiç, hele de evlattan yana. Yirmi kadar ev, bir o kadar da dükkan eridi gitti. Kızı için sata sata kaldı bir iki ev, bir de bu bakkal dükkanı. Hatta o hayırsız, o haydut Melahat, yani kızı bu dükkanı da sattırarak oldu da, Allah'tan Hulusi Bey diretti bu sefer. Biz de kurtulduk, az kalsın ekmek tekmemizden de oluyorduk komiserim."

"Peki kimseler işe gitmez bu sokakta dedin. Bu adamın, yani Hulusi'nin ne işi varmış bu saatte orada?"

"Dakik adamdır Hulusi Bey. Düzenli adamdır. Her sabah yürüyüş yapar, hiç sektirmez. Saat tam altıda apartman kapısından çıkar, eşortmanları ve spor ayakkabılarıyla hızlı hızlı geçer bu sokaktan, sahile iner. Hemen şu apartmanda oturur zaten. Ama..." Duraksadı bakkal, Tefvik ise heyecanla devamını bekliyordu hikyenin, atıldı: "Ama ne? Aması ne amca?"

Bakkal Mahmut elini yüzüne götürmüş, bıyığı ile oynuyordu. "Ama o gün gecikti bak Hulusi Bey, doğru ya. Ben dükkanı açmaya geldiğimde saat altı buçuk gibiydi. O saatte Hulusi Bey çoktan gitmiş olurdu. Ben ancak dönüşünü görürdüm dokuz sularında."

"Üç saat yürüyor mu bu adam? O yaşında? Her gün?" dedi Tefvik. Suratı hayret içerisindeydi.

Cemal girdi söze: "Yanlış yere takıldın Tefvik, akli bir karış havada Tefvik! Önemli yer, adamın neden geciktiği. Bu kadar dakik adam gecikmiş, tam da bugün. Bak bak, tam da bu olayın gününde!"

"Tesadüftür amirim," dedi bakkal. "Ne ilgisi olacak Hulusi'nin Allah aşkına bu olayla?"

"Ben tesadüflere inanmayı bırakalı yıllar oldu babalık! Nerede buluruz bu Hulusi'yi şimdi?"

Bakkal saatine baktı. "Saat on olmuş, Hulusi Bey çoktan eve gelmiştir, gidin bakın, şurası."

Cemal dükkkandan çıkarken masaya katlanmış bir yirmi lira bıraktı, bakkalın memnun hali ihtiyar yüzüne iyice yerleşmişken Cemal ile Tefvik bakkaldan ayrıldılar. Tekrar olay mahaline geldiklerinde Savcı Bey çoktan gelmiş, olay yeri inceleme ekibi cesedi kuyudan çıkartmış ve morga sevketmişti. Meraklı kalabalıktan ise eser kalmamıştı. Kuyunun başında iki polis memuru bekliyordu. Cemal Komiser, bir sigara yaktı. "Delikanlı bak hele," diye seslendi.

"Emredin komiserim!"

"Var mı bir gelişme, bir havadis? Ne dedi Savcı?"

"Geldiler incelediler amirim. Kazayla olduğunu düşünüyorlarmış, sanırım dosyayı da bu şekilde kapatacaklarmış."

"Kaza mı? Ee, başka?"

"Bir de sanırım belediyeye ceza keseceklermiş. Kapağın destekleri takılmamış. Öyle demiş olay yeri

inceleme."

"Kapağın destekleri mi yokmuş? Destekleri de mi oluyormuş bunların?" diye sordu Tevfik.

"Ne alakası var Tevfik?"

"İki tane beton kapak amirim. Her gün bunlara basıp geçiyoruz. Hiç aklıma gelmezdi bunların kırılabilecekleri! Baksanıza, şansa yaşıyoruz bu şehirde, gitti gencecik bir adam. İnsan hiç düşünür mü, bunlar kırılabilir diye? Basar geçer." Birbiri ardına soruları sıralayan Tevfik'ten bulunduğu ilk fırsatta söze girdi polis memuru: "Başka bir emriniz var mı amirim? Yoksa bizim devriyeye dönmemiz gerekiyor."

"Yok delikanlı," dedi Cemal. "İyi mesailer. Buraları emniyete alın bak giderken, başka bir olaya daha gelmeyelim bu sokağa," diye de ekledi.

Bir sigara daha yaktı komiser, daha doğrusu yakamadı. Rüzgar engel oldu. Tevfik elleriyle siper yaptı

da, ikinci denemede yandı sigara. Derin bir nefes aldı Cemal, Tevfik'e baktı. Başını salladı eyvallah dercesine. "Buradaki işimiz bitti sanırım amirim," dedi Tevfik. Cemal hemen yanıtladı:

"Bitti Tevfik, ama şimdilik..."

II

Tevfik ofise girdiğinde şaşırđı. Giderken boş bıraktığı odada şimdi Cemal Komiseri vardı. Masasına oturmuş, önündeki kağıda dalgın dalgın bir şeyler karalıyordu. Tevfik elindeki poşeti masasına bıraktı ve amirine sordu: "Amirim hoşgeldiniz."

Cemal Komiser duymadı. Tevfik yineledi: "Hoşgeldiniz komiserim!"

Dalmışlıktan sıyrılıp irkildi Cemal: "Ha, ne? Ne dedin?"

"Hoşgeldiniz dedim amirim. Sizi görünce şaşırđım bu saatte burada."

"Hoşbulduk evlat. Duramadım evde."

"Hayırdır amirim? Ne oldu?"

"Kafama takılanlar var Tevfik."

"Ne konuda amirim? Bir yanlışım mı oldu?"

"Yok oğlum be. Sabah olan olayı düşünüyorum da, içimde bir his var, eksik bıraktık bir şeyleri."

"Neyi eksik bıraktık ki amirim. Raporu yazdım ben az evvel, işte masamda, bakın."

"Boşver raporu Tefik. Bu iş yarım, kaza değil bence bu olay."

"Niye ki amirim? Savcı Bey kaza olarak kapatmış bile dosyayı. Bakın, gencin otopsi raporu da çıkmış, bir saat kadar önce geldi. Boynu kırılmış zavallının, e daracık kuyuya düşüp kalınca..."

Cemal kesti sözünü: "Yazık oldu delikanlıya. Dedim ya, kafama takılanlar var diye Tefik. Yerine oturmayan taşlar var. Bak şimdi, beni dinle." Elindeki not kağıtlarını eline aldı, tekrar sıraya dizdi Cemal Komiser. Sözüne devam etti: "Her sabah dakkasında oradan geçen Hulusi geç kalmış. Sokağın dedektörü ve meraklısı

Niğmet karısı da o sabah ortalıkta gözükmemiş, bak bak!
Bir de şu var bak, kanalizasyon kapaklarının destekleri
takılmamışmış. Olaylara gel!"

"Biliyorum amirim, tesadüflere inanmıyorsunuz
ama, tüm bunların 17 yaşındaki bu kentin yabancı bir
gençle ne ilgisi olabilir?"

"Onyedi mi? Daha onyedi yaşında mıymış? Allah
kahretsin!"

Elini ceketinin cebine attı, sigara paketini çıkardı
Cemal. İçinden bir tane sigara aldı, ağzına götürdü. Tam
yakacakken, "Aman amirim, başkomiserime
yakalanmayın yine. Biliyorsunuz geçen ne dediydi" dedi
Tevfik.

Umursamadı Cemal işittiklerini. "Amaan Tevfik.
Boşversene, hem bu saatte ofise geldiği görülmüş müdür
onun? Bir küllük ver sen."

Tevfik çekmecenin en alt gözünden çıkardığı

küllüğü masaya koyarken, Cemal de sigarasını yakmıştı. Cemal devam etti: "Başka ne biliyoruz bu gençle ilgili Tevfik?"

"Üzerinden çıkan kimliğe göre Maşallah Karlıdağ, on yedi yaşındaymış. Kayıtlara göre daha dün akşamüstü gelmiş şehre. Otogar kameralarında da tespit edilmiş."

"Yanii, gencimiz oradan öylesine geçiyormuş ha Tevfik?"

"Öyle görünüyor amirim."

"Gel benimle Tevfik, gidiyoruz!"

"Nereye komiserim?"

"Gel sen gel, yolda anlatırım."

Arabaya bineli bir onbeş dakika kadar olmuştu ama komiser hala nereye gittiklerini söylememişti. Tevfik dayanamadı: "Amirim, nereye gittiğimizi söylemediniz?"

"Gökmeydan Sokak'a Tevfik."

"Olay yerine yani?"

"Tam da öyle evlat. Bu olayı çözmeden rahat yok bize."

"Peki ne yapacağız orada?"

"Ne bileyim, Hulusi ile konuşalım mesela."

"Bu saatte mi?"

"O genç o soğuk morgdayken, Hulusi de kalkıversin bir zahmet!"

Bu cümleden sonra konuşmadılar. Cemal komiserin, sigara içilmekten ağır bir koku sinmiş olan eski kasa otomobili usulca girdi sokağa. İlk müsait yerde durdular. "Hadi gel bakalım evlat, çalalım kapıyı," dedi Cemal.

Sabah bakkalın gösterdiği apartmanın kapısına geldiler, ama kapı kapalıydı. Tevfik zillerin üzerindeki isimliklere baktı, isimleri mırıldanarak yukarıdan aşağıya

inmeye başladı. "Heh, işte burada amirim, Hulusi Muhtar. Adamımız burada." dedi Tefvik.

"Bas bakalım evlat zile."

Tefvik zile peş peşe iki kez bastı. Ama kapı açılmadı. "Adamımız evde yok galiba amirim," dedi.

"Nerede ki bu adam şimdi Tefvik? Bu adam bakkaldan sonra tek tanık, ortada yok. Lan yoksa?"

"Ne yani, organize bir iş mi amirim? Belki tesad... Yani dışarı çıkmıştır belki amirim, olamaz mı?"

"Gece yürüyüşü mü Tefvik? Bakkal sakın bir hayatı var, yalnız demedi mi oğlum. Durmadan dışarıda sürterek ne sakın hayatı Tefvik?"

Tefvik yine kızarmak üzereydi ki kapı açıldı. Muhabbeti kesip içeri girdiler. Üçüncü kata geldiklerinde, dairenin kapısı açıldı. Kapıda yaşına göre oldukça fit gözüken bir adam bekliyordu onları. "Merhaba gençler, hayırdır bu saatte?" diye sordu adam.

"Hayır hayır amca," dedi Cemal. "İçeride konuşalım."

"Kimsiniz necisiniz oğlum? Ne içerisi? Ne için geldiniz?"

Cemal gene yükselecekti ki, Tefvik araya girdi: "Polisiz biz amca, Hulusi Bey'i arıyoruz."

"Hulusi benim de, polislik ne işim olur benim evladım?"

"Onu sabah olayı görüp çekip gitmeden önce düşünecektin babalık, kapıda da konuşuruz. Dökül bakalım, sabah ne gördün?"

"Ne olayı polis bey? Neden bahsettiğinizi anlayabilmiş değilim!"

"Hulusi amca!" dedi Cemal. "Sabahın köründe, bakkal kuyudaki adamla uğraşırken sen de oradan geçmişsin."

"Hatta polisi ara demişsin bakkala," dedi Tevfik.

"Sonra da çekip gitmişsin. İnsan merak etmez mi? Ya da yardım etmez mi? Bu kadar mı duyarsız oldunuz yahu!" diye çıkıştı Cemal.

Kaşlarını çattı Hulusi Muhtar. "Evladım ben tek tüfek kaldım bu hayatta, tek eğlencem sabah yürüyüşüm. Hiçbir şey için, evet hiçbir şey için yürüyüşümden geri kalamam ben."

"Yaralı bir adam için bile mi?" dedi Tevfik.

"Evet!" dedi adam. "Yaralı biri için bile."

Cemal sinirlendi, "Fesüphanallah" diye mırıldandı. Tevfik yine araya girdi: "Peki Hulusi amca. Bu sabah biraz geciktiğinizi söyledi bakkal. Her sabah altıda çıkarken bu sabah geç kalmışsınız."

"E üşüttüm de ondan," dedi adam. "Söylemesi ayıp biraz midemi bozmuşum, çıkamadım tuvaletten. Şimdi de kapıyı ancak açabildim ya size, bugünü hep

orada geçirdim."

"Tamam babalık," dedi Cemal Komiser. "Ŗimdi gidiyoruz ama yine gelebiliriz. Buralardan ayrılma birkaç gn."

"Tamam polis bey oğlum," dedi Hulusi. "Bu ishal varken istesem de ayrılamam zaten."

Adam kapıyı kapatıp içeri girdi. Cemal ile Tefvik de usulca merdivenlerden inmeye başladılar. "Hem moruk hem espirili pezevenk," dedi Cemal.

"Ne dediniz amirim?" diye sordu Tefvik.

"Pezevenk dedim Tefvik, pe-ze-venk! Neymiş yryŖ daha nemliymiŖ, en nemlisiymiŖ. E orada belki yaralı var, bir yardımı olacak belki! Belki o genç yaŖayacaktı Ŗimdi!"

"Haklısınız amirim" diye onaylıyordu Tefvik, bir sesle irkildiler: "Bu ne ses bu saatte!"

Korku filmlerindeki cadılarınki gibi bir sestir bu, çatlak, tiz ve kulak tırmalayıcı!

"N'oluyor lan, kim bu?" dedi Cemal. Ses alt kattan geliyordu, kata geldiklerinde daire kapısında yaşlı bir kadın onları bekliyordu: "Bu ne ses bu saatte dedim! Duymadınız mı beni?"

"Sen de kimsin be teyze?" diye sordu Cemal.

"Ben benim, ya sen kimsin? Siz kimsiniz? Yabancı olan sizsiniz! Yabancı ve densiz!"

"Hoop, ağır ol bakalım teyze! Kimse amirime hakaret edemez!"

Tevfik'in bu tavrına şaşırmişti Cemal Komiser. Ama hoşuna da gitmemiş değildi hani, ses etmedi. Tevfik ise bu durumdan habersiz devam ediyordu sözlerine: "Duydu mu beni teyze? Polisiz biz, ne öyle hemen densiz mensiz? Ver bakalım kimliğini!"

"Aaa, üstüme iyilik sağlık! İster polis olun,

isterseniz asker, gecenin bu saatinde utanmıyor musunuz yaşı başlı insanların apartmanında bağıra çağıra konuşmaya!"

"Adını söylesene bize teyze, dur kızma hemen, afedersin," dedi Cemal.

Komiserinin bu yumuşak tavrı karşısında Tefvik de sakinleşti: "Bak teyze, biz polisiz dedi Cemal. Sabahki olayı araştırıyoruz. Duymuşsundur heralde."

"Duydum tabi, duymaz olur muyum? Yazık olmuş gencecik delikanlıya. Halbuki yeni de yapmışlardı o kapağı!"

"Peki sen bu sabah, ya da yakınlarda garip bir şeyler gördün mü? İşittin mi hiç?"

"Yok be oğlum, sabah olmuş kaza. Ben öğlen ancak kalkabildim, e tüm gece uyutmadılar ki yaşlı kadını!"

Gözleri parladı Cemal'in, soruyu yapıştırdı: "Kim uyutmadı teyze?"

"Niğmet abla deyin bana."

"Aa, Niğmet Nine sen misin?" dedi Tevfik. "Bakkal bahsetmişti ya amirim."

"Nine anandır! Tövde tövbe, Yaşlıyız da o kadar da değil!"

"Tamam ablacım, tamam. De hele bi sen, kim uyutmadı seni?"

"Kaldırım işçileri işte oğlum."

"Ne işçisi? Ne kaldırımı teyze? Pardon abla?"

"Dün geceyarısını geçkin, sesler geldi dışarıdan, uyutmadı beni. Çıktım balkona, bir de ne göreyim? İki tane adam, kaldırımdaki kuyunun kapağını kaldırmış bir şeyler yapıyor."

Tevfik sözünü kesti kadının: "Nasıl yani? Bu sabah kırılan kapağı mı?"

"Evet evladım, dedim ya demin. Dinlemiyor

musunuz beni? Yesyeni kapak, niye kırılısın ki?"

Cemal araya girdi: "Ne işleri varmış kapaklarla?"

"Ben de onu sordum oğlum. Bu saatte ne işiniz var burada dedim. Belediyeden geliyorlarmış, ihbar varmış. Kapağı değiştirmeleri gerekiyormuş."

"Demek kapağı değiştirmişler, bizim kırılan kapağı Tefvik. Hiç hayra alamet değil, bak tesadüflere neden inanmadığımı şimdi anladın mı? Bu kadar olay, tesadüf olamaz! Bir bit yeniği var bu işte. Ablacım teşekkür ettik, kaçtık biz. Yürü Tefvik!"

Arabaya bindiler, bir sigara yaktı Cemal. Belediye otoparkına geldiler. "Şimdi ne yapacağız amirim?" diye sordu Tefvik.

Bitmek üzere olan sigarasından son bir fırt aldı Cemal. Dumanını havaya üflerken Tefvik'e dönerek: "Kim bakar bu kaldırım işlerine falan bu belediyelerde Tefvik?"

"Fen işleri bakmaz mı ki?"

"Doğru dedin bak, şu güvenliğe soralım, gel."

Belediye kapısındaki güvenlik kulübesine yanaştılar. İçeride başını masaya koymuş, çoktan uykuya dalmış bir görevli vardı. Cemal seslendi: "Hoop hemşerim! Alooo!"

İrkilerek yerinden fırladı adam: "Ha, ne!" Koluyla ağzını sildi, gözlerini ovuşturdu. Cemal ve Tevfik'e dönerek: "İçim geçmiş, ne yani, insanlık hali, olamaz mı?" diye çıktı!

"Sen komiserimle nasıl konuşuyorsun öyle? Hem suçlu hem güçlü!" diye karşılık verdi Tevfik.

Kulübedeki adam bir kez daha irkildi: "Ne, komiser mi?"

Çevik hareketlerle üstünü başını düzeltti, masadaki şapkasını başına taktı, selam durdu. "Özür dilerim komiserim! Affedin beni."

"Tamam tamam, boşver," dedi Cemal. "Fen işleri ne tarafta?"

"Hemen otoparkın sonundaki tek katlı bina amirim. Gece nöbet ekibi orada kalır."

"Gel Tevfik bakalım şuraya."

Otoparkın sonuna doğru hızlı adımlarla yürüyen amirine yetişmeye çalışan Tevfik, bir yandan da uyuyan güvenlik karşısında hiç sinirlenmeyen komiserine şaşıyordu. Demek o kadar bu konuya odaklanmıştı ki, güvenlikçiyle ilgilenmemiştir bile!

"Peki şimdi plan nedir amirim?" diye sordu amirine.

"Kim ilgilenmiş bakalım o kapakla Tevfik? Onu öğreneceğiz."

Binanın kapısı kapalıydı, ama hemen yanındaki çardaktan gelen sesler dikkatlerini çekti. O yana yöneldiler. Binanın hemen bitişiğindeki bu çardakta, dört

adam bir masanın etrafında oturmuş sohbet ediyorlardı.

"Hayırlı geceler arkadaşlar!" diye seslendi Cemal.

"Buyrun," diye karşılık verdi grubun en başındaki adam.

"Ben Komiser Cemal, bu da yardımcım Tevfik."

Adamlar ayağa kalktı. Yine en baştaki:
"Hoşgeldiniz amirim, hayırdır bu vakitte?"

"Hayır, hayır inşallah. Söyleyin bakalım, kaldırımlardaki kanalizasyon kuyularının kapakları ile siz mi ilgileniyorsunuz?"

"Evet amirim. Biz bakarız o işlere."

"Güzeel, o halde söyle bakalım; Gökmeydan Sokak'taki kapakla kim ilgilendi?"

"Ha o mu? Biz yaptık amirim. Dün de biz vardık gece vardiyasında."

"Siz hep böyle geceleri mi değiştirirsiniz

kapakları?"

"Yok amirim, biz de şaşırdık. Hiç böyle olmazdı."

"Peki neden böyle oldu dün, dökül bakalım!"

"Aman amirim, bizim ne kabahatimiz olur? Bizim amirlerimiz bize yap der yaparız, git der gideriz. Emir kuluyuz biz."

"O halde n'oldu bakalım dün? Anlat da dinleyelim. Birer çay da bize verin hem."

"Emrin olur amirim, Muhittin! Çay ver amirlerime."

Çaylar geldi, adam devam etti: "Amirim, dün de aha böyle oturuyorduk, mühendis bey geldi. İhbar var dedi, bir yerde kuyu kapağında sorun varmış, onu onaracakmışız."

"Nerde peki bu mühendis, o da mı vardiyada?"

"Yok amirim, onlar mesai yapar gündüz. Biz de

şşırdık gece yarısı çıkıp gelince, baskın gibi..."

"Bak baak! Ee sonra?"

"Geldi işte mühendis bey, ihbar geldi dedi, telefon geldi dedi. Adresi verdi. Gidin şu kapağı değiştirin dedi. Biz de gece demedik, gittik taktık geldik kapağı. Hatta onun isteği ile kendi tasarımı olan yeni bir kapak taktık."

Tevfik araya girdi: "Ne tasarımıymış bu?"

"Ne bileyim amirim, mühendis bey diyince sorgulamadık. Eski kapakların aynısı, sadece köşedeki destekleri yok."

"Destekleri mi yok? Dedi Cemal. Niye destekleri yok?"

"Mühendis öyle tasarlamış işte komiserim. Biz ne bilelim? Biz de garipsedik, desteksiz nasıl olacak diye kendi aramızda da konuştuk hatta, değil mi arkadaşlar?"

Masadaki diğer işçiler onayladılar ekip başlarını.

"Ama okumuş adam sonuçta, iyisini bilir dedik. Aldık yeni kapağı öylecene taktık geldik. Geceyarısı bunla uğraşmak bize de zor geldi ama naparsın amirim ekmek parası. Hatta o sokakta bir teyzeden kalayı da yedik."

Tevfik gülerek söze girdi: "Biliyoruz, biliyoruz. Ama yine de o sizin teyze dediğinizi duymasın."

"Ne dedin amirim, anlamadım," dedi ekip başı.

"Konuyu sulandırma Tevfik," dedi Cemal Komiser. Ekip başına dönerek: "Bu mühendisi nerede buluruz biz?"

"Gelin içeride personel kayıt defteri var amirim, orada bilgiler yazıyor, adres telefon falan."

Az evvel kapalı olan kapıyı açtı adam, içeri girdiler. Hemen soldaki odaya girip ışığı açtı ekip başı. Odadaki masaya geçti, hemen üstte duran defteri açıp incelemeye koyuldu. İşaret parmağı bir satırda durunca: "Hah,

buldum. Amirim mühendisimizin bilgilerini bir kağıda yazıyorum, işte buyrun."

"Eyvallah babalık. Teşekkür ettik, unutma ama, mühendise haber uçurmak yok, yoksa geri dönerim ona göre!"

"Olur mu hiç öyle şey amirim."

"Anlaştık o halde, gel Tefvik, gidiyoruz."

III

Belliydi, bu gece sabaha kadar bu tekerlek durmayacaktı. Uykusuzluğu kabullenmişti Tefvik. Amirine "Benim uykum geldi" demek, "Beni arabadan at" demekten daha çok zarar görmesine neden olurdu, bunu biliyordu. O nedenle içinden eşlik etmeye başladı radyoda çalan şarkıya, ta ki amiri durana kadar. "Geldik Tefvik, adres burası," dedi Cemal.

"Amirim saat gecenin 4'ü, bu saatte mi çalacağız kapısını?"

"Evet Tefvik, dedim ya sana, bu gece bu olayla ilgili kimse uyumayacak! Anlaşıldı mı?"

"A-anlaşıldı amirim!"

"Hadi gidelim."

Yine bir apartmanın kapısındaki zilleri okumaca oyunu başlamıştı Tefvik için. Bu kez daha çabuk buldu

ismi, zile bastı. Bu sefer her şey ilkinden daha çabuk ilerliyordu, kapı için de öyle çok beklemediler. Hemen açıldı kapı otomatığı. "Hadi hadi Tefvik, acele et!" dedi Cemal.

Koşar adımlarla ikinci kata çıktılar, kapıda uyukulu gözlerle pijamalı bir adam dikiliyordu: "Kimsiniz? Bu saatte ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Polis abicim polis."

Aldığı cevapla paniklemesi bir oldu pijamalının. Kapıyı gerisine geçip kapıyı kapatmaya yaklaştı, aralıktan konuşmaya başladı: "Nereden bileyim polis olduğunuzu? Hem benimle ne işiniz olabilir? Hem de bu saatte? Yarın iş var yahu!"

"Yahulu mahulu konuşma benle!" dedi Cemal.

Amirinin sinirlenmesini istemeyen Tefvik, onun göremeyeceği şekilde adama gösterdi kimliğini.

"Polisiz işte kardeşim, uzatma işte." dedi.

"Ne istiyorsunuz benden?"

"Çay içmeye geldik," dedi Cemal. "Kahve de olur, hatta daha iyi olur bak," dedi ve kapıyı iterek içeri daldı. Pijamalı adamın sesi çıkmıyordu, çaresiz içeri aldı bu davetsiz misafirleri.

"Nereye geçelim?" diye sordu Tevfik. Pijamalı adam eliyle işaret ederek yanıtladı: "Bu taraftan." Girişteki ilk odaya geçip oturdular. Cam kenarındaki tekli koltuğa kuruldu Cemal, Tevfik de hemen yanındaki sandalyeye. Adam ise hala ayaktaydı. "Neden geldiğinizi söylemeyecek misiniz hala?" diye sordu.

"Sen mühendis misin?" diye sordu Cemal. Evet dercesine başını salladı pijamalı.

"İsmin ne?"

"Or-han, Orhan benim adım. Evet mühendisim. Bu saatte bunu sormak için mi geldiniz?"

"Acele etme be adam, öğreneceksin elbet!" diye

tersledi Cemal.

Odadaki sorgu seansı, koridorun sonundan gelen sesle kesildi: "Orhaaan, kimmiş gelen bu saatte? Kiminle konuşuyorsun sen? Yine arkadaşlarını mı çağırdın?" Bir kadın sesiydi bu. Yarı uykulu, yarı çatallı.

"Yok bir şey Melahat, yat sen," dedi Orhan.

Tevfik amirine yanaşarak usulca fısıldadı: "Amirim ben bu ismi nereden hatırlıyorum? Bugün yine duydum galiba bu ismi ben."

Başını öne eğdi Cemal Komiser, sol elinin baş ve işaret parmaklarını gözlerine götürdü, bir süre öyle kaldı: "Vallaha bilmiyorum be Tevfik, hatırlamadım ben öyle bir şey," dedi.

Elini cebine attı komiser, paketini çıkardı yine. Orhan'a dönerek: "Masada küllük olduğuna göre sigara içiliyordur heralde bu evde, ha?"

"Evet içiliyor, hatta bana da verin."

"İyi madem, öyle olsun," dedi Cemal. Paketi diğer eline vurdu, çıkan sigaralardan birini Orhan'a uzattı, bir tane de kendisine aldı. "Orhancım, kusura bakma yengeye de rahatsızlık verdik bu saatte ama, konu mühim," diye devam etti.

"Konu nedir?" diye sordu Orhan. "Sabahı bekleyemez miydi?"

"Bekleyemezdi. Dün sabah, gencecik bir delikanlı öldü. Bilmem duydun mu?"

Hayır dercesine başını iki yana salladı pijamalı. Cemal devam etti: "Yolda kendi halinde yürürken, tabi nereden aklına gelsin, kaldırımdaki kanalizasyon kuyusunun kapağı sen tut kırıl, delikanlıyı yut, çek içine!"

"Hadi canım!"

"Vallaha bak. Boynu kırılmış be adamın, oracıkta sizlere ömür. Bu kente de daha yeni gelmiş, kim bilir ne

hayalleri vardı çocuğun?"

"Çok üzüldüm polis bey. Ama sormadan da edemeyeceğim? Bu konunun, bu delikanlının benimle ne ilgisi var? Ben mühendisim."

"Evet biliyoruz," dedi Tefvik. "O yüzden buradayız ya!"

"Anlamadım," dedi Orhan. "Ne alakası var? Siz, siz neyle itham ediyorsunuz beni? Açık konuşun!"

"Sinirlenme evlat, çok gerginsin. Sigara mı terletti seni, hayırdır?"

"Yok canım, terlemedim. İçerisi sıcak oldu sanırım, en iyisi mi camı açayım. Hem, sigara dumanı da çıkar."

"Aç, aç tabii. İyi gelir. Aç ama bir yandan da söyle bakalım, belediyede çalışıyorsun değil mi?"

"Evet. Belediyede fen işlerinde mühendisim ben."

"Pekii, dün gece, durduk yere niye işçileri kuyu

kapağı değiştirmeye g6t6rd6n?"

"Nereden biliyorsunuz bunu? Şey, nereden çıktı bu Şimdi?"

"Biz biliriz evlat, devlet baba herŐeyi bilir!"

Odanın içinde volta atmaya başlamıştı pijamalı. Panik havası içerisinde olduğunu gizleyemiyordu. Fakat ansızın durdu, 6l6 koltuğun ortasına oturdu. Eliyle alnındaki teri sildi. Cemal'e d6nerek: "Evet, ben s6yledim adamlarıma. İhbar vardı, kapakta sorun varmış. Ben de acilen gidip değiştirmelerini s6yledim."

"İhbar nasıl geldi size? Bize kanıtlayabilir misiniz?" diye sordu Tefvik.

"Hayır g6steremem ne yazık ki. Biri cebimden aradı d6n. Kuyu kapağı oynuyor, gelin bakın dedi kapattı. Ben d6zenli olarak temizlerim telefonumdaki listeleri, alın bakın. Arama listeleri genelde boŐtur hep."

Cemal sinirlendi: "UđraŐtırma bizi işte lan,

mahkemeden karar çıkartıp gelir, telefonun arama listesini dökerim önüne! Silermiş!"

"Yalan borcum mu var size? Beni bu şekilde suçlayamazsınız, kendinize gelin!"

"Ben seni kendine getirirdim ya, neyse, yenge evde şimdi," dedi Cemal. Ellerini sıkıyordu.

Tevfik araya girdi: "Ya arkadaşım, ihbar geldi diyelim gerçekten de, peki neden normal kapaklar yerine yeni bir kapak kullanmalarını söyledin? Neden o saatte kalkıp gittin belediyeye?"

Orhan yine terlemeye başlamıştı, artık bunu gizleyemiyordu. Bu kez sormadan elini Cemal'in masanın üzerindeki paketine uzattı, bir tane aldı ve yaktı. Dumanını üflerken yanıtladı: "Ben mühendisim, yenilik adamıyım. Kendi tasarımlarım, icatlarım var. Neden yılların sorunlu malzemelerini kullanalım ki? Yeniliklere açık olmak gerek, genç mucitlerin önünü açmak gerek.

Ben senelerdir belediye başkanımıza bunu izaha çalışıyorum ama ikna edemedim bir türlü. Böyle bir ihbar, bir şikayet gelince de, bu fırsatı değerlendirmeliyim diye düşündüm. Eski kapağın yerine kendi tasarımım olan kapağı kullanırsam, bunun pratikteki kullanımını başkana gösterebilirim diye düşünürüm."

"Bak şimdi biraz daha mantıklı konuşmaya başladın Orhan, nikotin kafanı açtı senin," dedi Cemal.

Biraz daha rahatlamış görünüyordu şimdi Orhan. Ucunda oturuğu koltukta şimdi arkasına yaslanmış, bacak bacak üstüne dahi atmıştı. "Elbette memur bey, mantıksız adam mühendis olabilir mi Allah aşkına?"

"Gevşeme hemen!" diye çıkıştı Cemal. "Peki destekleri yokmuş bu yeni kapakların, ona ne diyeceksin?"

"Yeni tasarım ile, daha az malzeme kullanarak

daha dayanıklı bir iş ortaya koyabiliyoruz da ondan. Statik diye bir şey var. Fiyat performans oranı yani. Şey, ben gidip şu kahveleri getireyim." Orhan mutfağa yöneldiğinde, yardımcısı komiserine döndü: "Valla ben ikna oldum gibi amirim," dedi Tevfik.

"Ne yalan söyleyeyim ben de Tevfik. Ama hala içime sinmeyen bir şeyler var." diye karşılık verdi Cemal.

Orhan elinde tepsi, tepside üç fincanla döndü.

"Hazır kahve yaptın değil mi lan? Hazırcılar sizi, bu yeni nesil amma da hazırıcı be Tevfik! Gerçi kime diyorum? Sen de yeni nesil değil misin?"

"Nasıl diyorsanız öyledir amirim."

"Bırak yağcılığı şimdi, kahveni iç de çıkalım. Saat altıya geliyor."

IV

Kahveler ve son sigaralar bitmişti. Cemal ve Tefvik ayaklandı, kapıya yöneldi.

"Bana inandığınız için teşekkür ederim komiser bey," dedi Orhan.

"Niye? İnanmamamız için bir sebep mi var?" diye sordu Cemal, gülerek.

"Yok amirim, olur mu öyle şey?"

"Tamam tamam, ama bir iki hafta ayrılma bu şehirden, gene gelebiliriz."

Bunu duyduğuna pek memnun olmamıştı pijamalı. Memnuniyetsiz bir yüz ifadesiyle salladı başını. Cemal ile yardımcısı tam kapıya yönelmişlerdi ki içerideki kadın tekrar Orhan'a seslendi: "Orhaaan, hala gitmedi mi misafirlerin? Hadi ama artık!"

Başını salladı Orhan, içeriye seslendi: "Tamam

Melahať, gidiyorlar Őimdi. Geliyorum."

Tevfik avuĥ iĥini alnına vurdu. "Hatıladım amirim!"

"Neyi lan?"

"Bu ismi nerede duyduğumu!"

"NeredeymiŐ Tefvik?"

"Bakkal'da amirim."

"Nasıl?"

"Evet bakkalda! Bakkam Mahmut demiŐti ya, bu Hulusi'nin hayırsız bir kızı var diye. O da Melahať'tı iŐte."

Pijamalı Orhan kıpkırmızı kesilmişti, öyle ki bu konuda Tefvik solda sıfır kalırdı. "İsim isme benzer amirim, sabah iş var, biz müsaade isteyelim sizden. Hem bakın eŐim de rahatsız. Lütfen!" dedi.

"Oğlum bir dur, mantık gitti yine bak sende, kafa gitti. Tefvik ne alakası var ciğerim?"

"Bakkal, Hulusi, kapak, belediye, mühendis ve en sonunda da Melahat amirim!"

"Lan ne diyosun Tevfik! Tane tane anlat!"

"Bir saniye amirim. Artık ben de tesadüflere inanmıyorum, tıpkı sizin gibi! Kardeşim eşinin kimliğini getirsene bi sen!"

"Eşimle ne alakası var şimdi?"

"Evet Tevfik, ne alakası var? Adam haklı."

"Hayır haksız amirim! Şimdi göreceksiniz. Getirsene arkadaşım kimliği!"

"Kimliğini nereden bulacağız bu saatte?"

"O zaman yürüyün merkeze!"

"Tevfik bi sakın ol oğlum lan! Rollerini mi değiştik senle? Uykusuzluk kafa mı yaptı nedir?"

"Orhan bak," dedi Tevfik. "Git kimliği al gel, 2 dakikan var!"

Orhan yavaş adımlarla koridora çıktı, karanlıkta kayboldu. Tevfik arkasından seslendi: "Bir buçuk dakikan kaldı Orhan!"

Cemal dört aydır yanında çalışan Tevfik'i ilk kez böyle görüyordu. Normalde sakin, sessiz olan bu genç adam n'oldu da bu hale gelmişti? Apansız ayarlarını bozan neydi anlayamamıştı. Yorumsuz izliyordu olan biteni. "Orhannn! Nerede kaldın?"

"Geldim amirim geldim. Buyrun işte, kimlik bulamadım ama, paso buldum olur mu?"

"Lan oğlum, kimliksiz gezmek nedir? Neyse, bakalım burada ne yazıyor? Hah, işte bu! Bingoo!"

Cemal dayanamadı: "Bana da anlatacak mısın artık Tevfik?"

"Amirim bakın, burada ne yazıyor?"

"Ne yazıyor?"

"Melahat, Melahat Muhtar!"

"Ee? N'olmuş?"

Cemal olan biteni anlamaya çalışırken, başına gelecekleri çoktan idrak eden Orhan, yeniden üçlü koltuğun ortasındaydı. Ama bu kez kendine güvenle oturan o adam gitmiş, pijamalarının içine büzüşmüş, başını ellerinin arasına almış biri gelmişti!

"İşte amirim, şüphelerimde haklı çıktım! Bakın görün."

"Oğlum sigaram da bitti bak, anlat dedim sana çarçabuk!"

"Amirim bakın dinleyin beni. Bakkal Mahmut ne demişti. Hulusi'nin hayırsız bir kızı var demişti. Evleri dükkanları sattırmaya çalışıyor demişti."

"Evet."

"Neydi Hulusi'nin soyadı?"

"Ne bileyim oğlum? Söyle."

"Hulusi Muh-tar!"

"Nasıl yaa?"

"Yaa, öyle işte amirim! Bu Melahat, o Hulusi'nin meşhur kızı!"

"Nasıl bir olayın içine düştük anasını satayım Tefvik?"

"Öyle amirim vallaha," dedi Tefvik. Koltukta gittikçe küçülen Orhan'ın başına dikildi: "Orhan! Şerefsiz Orhan! Melahat babasına son kalan evleri ve dükkanı sattıramadı değil mi? O da babasından kurtulmak istedi. Seni bir şekilde ikna etti. Sen de adamlarını o sokağa gönderdin. Gece yarısı kapağı değiştirttin! Ki sabaha hazır olsun."

Cemal araya girdi: "Tefvik, devam et evlat."

"Edeyim amirim. Bu iki şerefsiz, plan yaptılar."

Biliyorlardı ki, sabah o erken saatlerde o kaldırımdan tek bir kişi geçecekti; Hulusi! Ölmesi gereken Hulusi! Ama ne şans, ne talih ki; o sabah Hulusi tuvaletten çıkamadı ve geç kaldı. O gariban genç de başına geleceklerden habersiz attı adımını ve hoop, Allah rahmet eylesin! Yok kapak yeni tasarımımış, yok fiyat performansmış! Heh! Pabucumun tasarımı!"

Cemal bir iki adım attı Orhan'a doğru, sağ elini yumruk yapmış, sımsıkı sallıyordu. "Vay namussuzlar! Haklıymışım be evlat, haklıymışım be Tevfik. Boşuna değilmiş içimdeki sıkıntı."

"Öyle amirim, o sıkıntı sizi de beni de aldı getirdi buraya ve işte, bu alçakların adi planlarını başlarına geçirdik!"

"Geçirdik değil, geçirdin be evlat! Sen yaptın be Tevfik! Helal olsun sana. Aklı on misli fazla olan Tevfik!"

"Teveccühünüz amirim!"

Orhan'ın gıkı çıkmıyordu, öylece dalıp gitmişti. Ardından ağzından şunlar döküldü: "Ben çok sevdim Melahat'ı, hem de çok. Ama kurtaramadım bağımlılıktan. Ne yaptıysam olmadı, sonunda ben de çaresiz kaldım. Pişmanım!"

"Bittin oğlum sen!" dedi Cemal ve Tefvik'e döndü: "Tefvik, ara ekipleri gelip bunu alsınlar! İçerideki müptezel için de önce bir ambulans anons et."

"Emredersiniz amirim!"

"Sonra da bizim çorbacıyı ara, yer ayır! Güzel bir işkembeyi hakettik."

SON



KU YU

Bir KOMİSER CEMAL polisiyesi - KUYU

- O halde n'oldu bakalım dün? Anlat da dinleyelim. Birer çay da bize verin hem.

Yasin Yıldız

